

Texts en vers per a la declamació

ES QUAN DORMO QUE HI VEIG CLAR

Es quan plou que ballo sol
Vestit d'algues, or i escata,
Hi ha un pany de mar al revolt
I un tros de cel escarlata,
Un ocell fa un giravolt
I treu branques una mata,
El cassalot del pirata
És un ample gira-sol.
És quan plou que ballo sol
Vestit d'algues, or i escata.

És quan ric que em veig gepic
Al bassal de sota l'era,
Em vesteixo d'home antic
I empaito la masovera,
I entre pineda i garric
Planto la meva bandera;
Amb una agulla saquera
Mato el monstre que no dic.
És quan ric que em veig gepic
Al bassal de sota l'era.

És quan dormo que hi veig clar
Foll d'una dolça metzina,
Amb perles a cada mà
Visc al cor d'una petxina,
Só la font del comellar
I el jaç de la salvatgina,
—O la lluna que s'afina
En morir carena enllà.
És quan dormo que hi veig clar

Foll d'una dolça metzina.

J. V. Foix

EREM TRES, EREM DOS, ERA JO SOL, EREM NINGÚ...

A Rosa Leveroni

Erem tres, jups, al fosc de les veremes,
Amb mar als ulls i vinassa a les mans,
Quan fuma el rec a la sal de les selves
I un plor d'infant espurneja al serrat.

Erem dos, drets, al roc de les estrelles,
El cor sangós, sense fona ni dards
Quan crema l'erm i sangloten les breees
Als clots latents a les feixes dels fars.

Era jo sol, ombrós entre ombres velles,
Figuratiu d'una altra ombra, a l'escar
On amarina, entre xarxes esteses,
El son de tots en febrejants foscants.

Erem ningú, fullats per les tenebres
Quan plou la por en els pètals dels aigualls
I l'altre, el Pur, llibert d'arjau i veles
Salpa, vident, cap al clarós Instant.

J. V. Foix
Port Lligat, agost de 1953

ÉRAMOS TRES, ÉRAMOS DOS, ERA YO SOLO, ÉRAMOS NADIE...

Éramos tres, gachos en las vendimias, / mar en los ojos, vinaza en las
manos, / cuando la acequia humea por las selvas / y un llanto niño
chispea en la sierra.

Éramos dos, de pie, en roca de estrellas, / sangrante el corazón, sin
honda ni dardos, / cuando arde el yermo y sollozan las breas / do
laten hoyas en hazas de faros.

Era yo solo, umbroso en viejas sombras, / figura de otra sombra, en
varadero / donde marina, entre redes tendidas, / nuestro sueño en
febril anochecida.

Éramos nadie, en la tiniebla hojosos / al llover miedo en flores del
marjal / y el otro, el Puro, horro de caña y velas / zarpa, vidente,
hacia el clareado Instante.

J. V. Foix

Jo em donaria a qui em volgués

Jo em donaria a qui em volgués
com si ni jo me n'adonés
d'aquest donar-me; com si ho fes
un jo de mi que m'ignorés.

Jo em donaria a qui es donés
a canvi meu per sempre més;
que res de meu no me'n quedés
en el no-meu que jo en rebés.

Jo em donaria per un bes,
per un de sol, prò que besés
i del besat em desbesés.

Jo em donaria a qui em volgués
com si ni jo me n'adonés;
com una almoina que se'm fes.

Josep Palau i Fabre (*Poemes de l'Alquimista*)

ESTE ADIÓS

Este adiós no maquilla un hasta luego,
este nunca no esconde un ojalá,
estas cenizas no juegan con fuego,
este ciego no mira para atrás.

Este notario firma lo que escribo,
esta letra no la protestaré,
ahórrate el acuse de recibo,
estas vísperas son las de después

A este ruido tan huérfano de padre
no voy a permitirle que taladre
un corazón podrido de latir.

Este pez ya no muere por tu boca,
este loco se va con otra loca,
estos ojos ya no lloran más por ti.

Joaquín Sabina

CANTICEL

Per una vela en el mar blau daria un ceptre,
per una vela en el mar blau, ceptre i palau.
Per l'ala lleu d'una virtut mon goig daria
i el troç que em resta romput de joventut.
Per una flor de romaní l'amor daria,
per una flor de romaní l'amor doní.

Josep Carner
(musicat per Antoni Massana i Bertran)

ELS RAÏMS IMMORTALS

El poeta en el cim se sent cantar,
i la vinya daurada que el sol banya
a barbalans alegre la muntanya
i en fi pendís cap a les ones va.
La mar és adormida, el cel és clar;
melangies d'escumes i boirines
damunt la pau de les blavors divines
rellisquen lentes a no cap demà.
(...)

Josep Carner (*Els fruits saborosos*)

L'HOME QUE FA GIRAVOLTAR L'ESPASA

Aquest matí
passà davant la porta de ma casa,
tot fent camí,
l'home que fa giravoltar l'espasa.
Va reüllant ací i allí,
la sospita l'encén com una brasa:
que no sap quin veí
l'ha de ferir.
Al fat implora, maleeix, pregunta,
la dèria que l'empeny.
L'espasa és rovellada i no té punta,
i l'home no té seny.

Fins en el cim que solitari llu
o al mig de la rossola tota rasa,
l'home va fent giravoltar l'espasa
sol contra tots i sol contra ningú.

Josep Carner (*El cor quiet*)

Gabriel Aresti

Harri eta Herri / Piedra y Pueblo

I

Mi poesía es muy barata,
la tomé de balde
de la boca del pueblo
y de balde se la devuelvo
a la oreja del pueblo.

II

Bi alaba ditut,
eta grinaren laguntzaz,
deseoaren laguntzaz,
amodioaren laguntzaz,
etorriko zaizkidanak.

Andrea dut,
Jainkoak eman eta
Jondone Petrik
benedikatu zidana.

Etxe batek naduka
zor luze bati
loturik,
hamar urte eta egun bateko
gartzela.

Bizia oso luzea da,
eta oraindik
are gehiago
prometitzen digute.
Mosu baten luzea
balitz,
ni
kontent
nengoke.

Tengo dos hijas,
y las que con ayuda de la pasión,
con la ayuda del deseo,
con ayuda del amor,
habrán de venirme.

Tengo una mujer,
que Dios me la dio
y San Pedro
me la bendijo.

Una casa me tiene
atado a una larga deuda,
cárcel
para diez años y un día.

La vida es muy larga,
y todavía
nos prometen
más.
Si tuviera
la duración de un beso,
yo
estaría
contento.

III

En el mundo
hay una sola cosa
que no se compra:
El dinero.

Cuando mana el agua,
no prende el fuego.

El más barato precio
del amor
es una promesa,
pero el más caro
es una sortija
de oro.

La luz
no
se
ve.

Es mejor
una vedad redonda,
que no
mil mentiras
bien cuadradas.

Dirán
que esto
no es poesía,
pero yo
les diré que la poesía
es
un martillo.

IV

Cuadro mi balance,
y veo
cómo a pesar de que mi poesía
no tiene contrapartida,
para el año que viene
tengo
una gran existencia de esperanza,
la cual
aunque crezcan
los precios

de las subsistencias,
no dejará ir
a la bancarrota
este negocio de decir verdades.